"മാലാഖയായി മാറിയ അമ്മ"

(സൺഡേ സ്കൂളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 7 മിനിറ്റ് ദൈർഘ്യമുള്ള നാടകം)

കഥാപാത്രങ്ങൾ (5) - ആഖ്യാതാവ് / കഥാകാരൻ (ശാന്തവും ചിന്താകുലവുമായ ശബ്ദം), സ്വപ്ന (ശാന്തതയും ദൃഢതയുമുള്ള, സ്നേഹനിധിയായ അമ്മ), ജോജു (ഭർത്താവ്) (വികാരഭരിതനായ, ബഹുമാനമുള്ള ഭർത്താവ്), കുട്ടി (എല്ലാ കുട്ടികളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു), ഡോക്ടർ / സാക്ഷി (ഗൗരവമുള്ള, സാധാരണ ശബ്ദം)

രംഗം **1:** ഒരു അമ്മയുടെ ഹൃദയം **(1** മിനിറ്റ്**)**
[സ്റ്റേജ് ക്രമീകരണം: ഊഷ്മളവും മൃദുവുമായ വെളിച്ചം. ലളിതമായ ഒരു വീടിന്റെ പശ്ചാത്തലം. സ്വപ്ന ഇരിക്കുന്നു. മകൻ/മകൾ അവളുടെ അരികിലുണ്ട്.]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): ചില ജീവിതങ്ങൾ അളക്കേണ്ടത് വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല… മറിച്ച്, അവർ നൽകിയ സ്നേഹം കൊണ്ടാണ്.

കുട്ടി (അപകപടതയോടെ): അമ്മേ… നമ്മൾ എന്തിനാണ് എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്?

സ്വപ്ന (പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, കുട്ടിയുടെ തലയിൽ തലോടുന്നു): കാരണം, ദൈവം നമ്മളെ എപ്പോഴും സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്…
അതുകൊണ്ട് നമ്മളും എപ്പോഴും ദൈവത്തോടൊപ്പം ആയിരിക്കണം.

ജോജു (സ്നേഹത്തോടെ): സ്വപ്നാ… നിനക്ക് ഒന്നിനും ഒരു മടുപ്പും തോന്നാറില്ലേ?

സ്വപ്ന (ചെറിയൊരു ചിരിയോടെ): ഒരു അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തിന് എങ്ങനെയാണ് മടുപ്പ് തോന്നുക?

ആഖ്യാതാവ്: അവൾ ലോകപ്രശസ്തയൊന്നും ആയിരുന്നില്ല…
പക്ഷേ സ്വർഗ്ഗത്തിന് അവളുടെ പേര് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു.

രംഗം **2:** ആ പരീക്ഷണം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം അല്പം ഗൗരവമുള്ളതാകുന്നു]

ഡോക്ടർ (ദൃഢതയോടെ, ആകുലതയോടെ): നിങ്ങൾക്ക് ക്യാൻസർ (Cancer) ആണ്.

[ഒരു നിമിഷം — പൂർണ്ണ നിശബ്ദത]

ജോജു (ഞെട്ടലോടെ മുന്നോട്ട് വന്ന്): ഇല്ല… ഇല്ല… ഇത് ഒരിക്കലും സംഭവിക്കില്ല…
ഡോക്ടർ: നമ്മൾ എത്രയും വേഗം ചികിത്സ ആരംഭിക്കണം.

[ഒരു നിമിഷം. ഡോക്ടർ സ്വപ്നയെ നോക്കുന്നു]

ഡോക്ടർ (പതുക്കെ, ശ്രദ്ധയോടെ): ഇല്ലെങ്കിൽ… നിങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ…

സ്വപ്ന (മൃദുവായി ഡോക്ടറുടെ വാക്കുകൾ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്):
എന്റെ ഉള്ളിൽ മറ്റൊരു ജീവൻ കൂടിയുണ്ട് ഡോക്ടർ.

ഡോക്ടർ: വൈകിച്ചാൽ... ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങളുടെ ജീവൻ തന്നെ അപകടത്തിലായേക്കാം.

ജോജു (വേദനയോടെ): സ്വപ്നാ... നമ്മുടെ കുട്ടികളെക്കുറിച്ച് ഒന്നു ചിന്തിക്കൂ... ദയവായി...

[ഒരു ചെറിയ ഇടവേള – സ്വപ്ന രണ്ടുപേരെയും മാറിമാറി നോക്കുന്നു, പിന്നീട് സ്വന്തം ഉദരത്തിൽ കൈവെക്കുന്നു]

സ്വപ്ന (ശാന്തമായി, എന്നാൽ ദൃഢതയോടെ): എന്റെ ഈ മക്കളെ നോക്കാൻ വേറെ ആർക്കെങ്കിലും കഴിഞ്ഞേക്കും... പക്ഷേ എന്റെ ഉള്ളിലെ ഈ കുഞ്ഞിന് ജന്മം നൽകാൻ... എനിക്ക് മാത്രമേ കഴിയൂ.

[നിശബ്ദത — വികാരഭരിതമായ നിമിഷം]

രംഗം **3:** ആ ത്യാഗം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[മങ്ങിയ വെളിച്ചം — സങ്കടത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും പ്രതീകം]

ആഖ്യാതാവ്: മറ്റൊരു ജീവൻ ഭൂമിയിൽ ജനിക്കാൻ വേണ്ടി...
അവൾ ആ വേദന മുഴുവൻ സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ജോജു (യാചനയോടെ): നിനക്ക് ഇത്രയും വേദനയല്ലേ, കുറഞ്ഞപക്ഷം ഈ മരുന്നുകളെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂടെ...

സ്വപ്ന (ക്ഷീണിച്ച പുഞ്ചിരിയോടെ): എന്റെ ഈ വേദന മറ്റൊരു ജീവന് കാരണമാകുമെങ്കിൽ... ഇതൊരു സമ്മാനമല്ലേ.

കുട്ടി (പതുക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട്): അമ്മേ... അമ്മയ്ക്ക് ഒത്തിരി വേദനിക്കുന്നുണ്ടോ?

സ്വപ്ന (കുട്ടിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച്): എനിക്ക് ഒരു കുഴപ്പവുമില്ലെടാ...
ദൈവം എന്റെ കൂടെയുണ്ടല്ലോ.

ആഖ്യാതാവ്: അവളുടെ ശരീരം തളരുകയായിരുന്നു...
പക്ഷേ അവളുടെ വിശ്വാസം കൂടുതൽ ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

രംഗം **4:** ആ വിജയം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് അല്പം തെളിച്ചം വരുന്നു — പ്രത്യാശയുടെ അന്തരീക്ഷം]

ആഖ്യാതാവ്: അങ്ങനെ ആ കുഞ്ഞ് ജനിച്ചു...

[സ്വപ്ന ഒരു കുഞ്ഞിനെ കയ്യിലെടുക്കുന്നത് പോലെ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു]

സ്വപ്ന (കണ്ണീരോടെ, വലിയ സന്തോഷത്തോടെ): നന്ദി ഈശോയേ...

ജോജു (ആശ്വാസത്തോടെ): നീ അത് സാധിച്ചെടുത്തു... സ്വപ്നാ... നീ ജയിച്ചു...

ആഖ്യാതാവ്: സ്വന്തം ജീവൻ വിലയായി നൽകിക്കൊണ്ട്... അവൾ മറ്റൊരു ജീവനെ രക്ഷിച്ചു.

രംഗം **5:** ആ അവസാന രാത്രി **(1** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം വീണ്ടും മങ്ങുന്നു]

ആഖ്യാതാവ്: പക്ഷേ ആ ജീവിതയാത്ര അതിന്റെ അവസാനത്തിലേക്ക് അടുക്കുകയായിരുന്നു…

സ്വപ്ന (വളരെ ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദത്തിൽ, പതുക്കെ): ജോജ്ജൂ… എന്റെ അരികിൽ തന്നെ ഇരിക്കണേ…

ജോജൂ (അവളുടെ കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ച്): ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്… എപ്പോഴും… [ഒരു നിമിഷം — പൂർണ്ണ നിശ്ചലത]

ആഖ്യാതാവ് (മൃദുവായി): ഒരു ക്രിസ്മസ് പ്രഭാതത്തിൽ… അവൾ തന്റെ നിത്യഭവനത്തിലേക്ക് യാത്രയായി…

രംഗം **6: (2** മിനിറ്റ്**)**

[നീണ്ട നിശബ്ദത. എല്ലാ അഭിനേതാക്കളും നിശ്ചലരായി നിൽക്കുന്നു.]

കുട്ടി (ശാന്തതയോടെ, എന്നാൽ സംശയത്തോടെ പതുക്കെ ചോദിക്കുന്നു): പപ്പാ… അമ്മ നമ്മളെ വിട്ടുപോയോ?

ജോജൂ (സങ്കടം നിയന്ത്രിക്കാൻ പാടുപെട്ടുകൊണ്ട്, പതുക്കെ): …

കുട്ടി (പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തോടെ, ദൃഢമായി): ഇല്ല… അമ്മ ഇപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ്.

ആഖ്യാതാവ് (ആഴത്തിലുള്ള, ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ): അവൾക്ക് അവളുടെ ജീവിതം നഷ്ടപ്പെടുകയാണോ ചെയ്തത്… അതോ അവൾ അത് പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്?

[സ്വപ്നയ്ക്ക് ചുറ്റും പതുക്കെ വെളിച്ചം കൂടുന്നു — പ്രകാശപൂരിതമായ മുഖത്തോടെ അവൾ മുന്നോട്ട് വരുന്നു]

സ്വപ്ന (ശാന്തവും തേജസ്സുറ്റതുമായ സ്വരത്തിൽ): ഞാൻ മരിച്ചിട്ടില്ല…
മറ്റൊരു ജീവൻ നിലനിൽക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ ജീവിതം നൽകി…
എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളിലും ഏൽപ്പിച്ചു.

കുട്ടി (മൃദുവായി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്): അമ്മ നമ്മളെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല…

ജോജൂ (ആ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്): അവൾ മാറുകയായിരുന്നു…

സാക്ഷി: സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ഒരു മാലാഖയായി.

അന്തിമ സന്ദേശം **(1** മിനിറ്റ്**)**

സ്വപ്ന (കാണികളെ നോക്കി): സ്നേഹിക്കുക എന്നത് എളുപ്പമല്ല…
കാരണം യഥാർത്ഥ സ്നേഹം എന്നാൽ ത്യാഗമാണ്.

ആഖ്യാതാവ്: വിശ്വാസം എന്നത് വെറും വാക്കുകളല്ല… നമ്മൾ എടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളാണ്.

ജോജൂ:വിശുദ്ധി എന്നത് നമ്മളിൽ നിന്ന് ഒത്തിരി അകലെയൊന്നുമല്ല…

കുട്ടി: അത് നമ്മുടെ സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ നിന്നാണ് തുടങ്ങുന്നത്.

അവസാന വരി (എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് വരുന്നു)

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് **(**ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ശബ്ദത്തിൽ**):** "ഇതുപോലെ സ്നേഹിക്കാൻ... നിങ്ങൾക്കും സാധിക്കും!"

സമാപന പ്രാർത്ഥന എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "ഈശോയേ, ത്യാഗത്തോടും വിശ്വാസത്തോടും കൂടി സ്നേഹിക്കാൻ ഞങ്ങളെയും പഠിപ്പിക്കണമേ. ആമേൻ."

അവതരണത്തിനുള്ള ചില പ്രധാന നിർദ്ദേശങ്ങൾ**:** - 1. സ്വപ്ന എന്ന കഥാപാത്രം എപ്പോഴും ശാന്തതയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ഭാവത്തിലായിരിക്കണം — ഒരിക്കലും അമിതമായി നാടകീയത കാണിക്കരുത്. 2. വൈകാരികമായ ആഴം കൂട്ടാൻ സംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിലെ നിശബ്ദതയും ചെറിയ ഇടവേളകളും കൃത്യമായി ഉപയോഗിക്കുക. 3. കുട്ടിയുടെ ഭാവത്തിൽ സങ്കടത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് പ്രകടമാകേണ്ടത്. 4. ട്വിസ്റ്റ് നിമിഷത്തിൽ നാടകത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം വലിയൊരു ദുരന്തത്തിൽ (Tragedy) നിന്നും പ്രചോദനം നൽകുന്ന പ്രത്യാശയിലേക്ക് മാറണം.